

Regeling van de bevordering, het ontslag en het op pensioen stellen der militaire officieren bij de zeemagt.

tot maréchaussée der 2de klasse:

2 maréchaussées der 1ste klasse, de een wegens dronkenschap, de andere wegens dienstweigerig.

Voorts aangesteld:

- 1 maréchaussée 1ste klasse definitief;
- maréchaussées 2de klasse definitief;
- 1 maréchaussée 1ste klasse, op de proef;

En bevorderd:

- a. Tot brigadier:
 - 3 maréchaussées der 1ste klasse;
- b. Tot maréchaussées der 1ste klasse:
 - 5 maréchaussées der 2de klasse.

Nog werd aan 1 maréchaussée 1ste klasse buitenlandsch verlof verleend tot herstel van gezondheid; terwijl 1 brigadier en 2 maréchaussées 1ste klasse van verlof uit Nederland zijn geretourneerd, en 1 maréchaussée 1ste klasse, in Nederland wegens ziekte, eervol werd ontslagen.

Op ultimo December 1870 bestond het corps uit:

- 1 opperwachtmeester;
 - 1 wachtmeester;
 - 21 brigadiers;
 - 48 maréchaussées der 1ste klasse;
 - 41 maréchaussées der 2de klasse;
- zoodat aan de formatie bij Koninklijk besluit van 19 November 1862, n°. 99, nog ontbreken:

- 1 wachtmeester en
- 9 maréchaussées der 2de klasse.

In 1870 werden aan maréchaussées 7 straffen opgelegd, als:

- gevangenisstraf voor 10 dagen, 1;
- idem " 8 " 1;
- arrest in de kazerne voor 14 dagen 4;

terwijl 1 brigadier wegens dronkenschap werd verwezen om gedurende 1 maand dienst te doen als maréchaussée.

De inlandsche politie bestond op 1 Januarij 1870 uit:

- 6 hoofdlieden;
- 15 agenten der 1ste klasse;
- 29 " " 2de "

Van dat corps zijn te Coronie gedetacheerd:

- 1 hoofdman en
- 3 agenten der 2de klasse.

In den loop van het jaar is één agent der 1ste klasse wegens slechts gedrag ontslagen, terwijl 1 hoofdman eervol uit zijne betrekking is ontheven en de daardoor ontstane vacatures weder zijn aangevuld, zoodat met ultimo December het corps geheel voltallig, en de getalsterkte met dat van 1 Januarij 1870 overeenkomende was.

De straffen in 1870 opgelegd, waren:

- arrest voor den tijd van 14 dagen 5;
- " " " " " 1 maand 1.

Met betrekking tot de kunde, ijver en geschiktheid van den commissaris van politie, J. BOLLIN, zoomede met op-

zigt tot het gedrag en den dienstijver van den opperwachtmeester BARKHAUSEN, kan ik de gunstigste verklaringen afleggen. Ik refereer mij dan ook in deze geheel aan hetgeen ik de eer had daaromtrent bij vroege rapporten te vermelden.

Over het algemeen mag het gedrag en de dienstijver van de politiebeambten, zoowel maréchaussée als inlandsche politie, worden geprezen. De ouderen toonen meer en meer geschiktheid voor hunne betrekking.

Sinds eenigen tijd worden zij op nieuw beurtelings in den wapenhandel geoefend. De werking der politie mag ook worden geroemd. Uit den aard der zaak zijn de misdrijven, die door de waakzaamheid worden voorkomen, niet aan te geven; maar in den loop van het jaar werden geene belangrijke misdrijven gepleegd, waarvan de daders niet zijn ontdekt en in handen der justitie geleverd; met uitzondering van enkele misdrijven op het eind van 1870 gepleegd, onder andere een diefstal in de Gravenstraat op het erf van den heer WESENHAGEN, en met uitzondering van die misdadigers, die nog de gelegenheid hebben gevonden naar Britsch Guyana te ontvlugten.

De Procureur-Generaal,

(get.) TWISS.

Voor eensluidend afschrift,

De Gouvernements-Secretaris,

(get.) E. A. VAN EMDEN.

Voor eensluidend afschrift,

*De Secretaris-Generaal bij het
Ministerie van Kolonien,*

FEITH.

[48 en 49. 14.]

EINDVERSLAG der Commissie van Rapporteurs voor het bovengenoemd ontwerp van wet; uitgebragt in de zitting van den 20sten Maart 1871.

De Commissie van Rapporteurs voor de wets-ontwerpen tot definitive vaststelling der koloniale huishoudelijke begrotingen van Suriname en Curaçao voor het dienstjaar 1871 heeft kennis genomen van de Memorie van Beantwoording, door de Regering ingezonden, en oordeelt dat daaromtrent geene nadere overweging in de afdeelingen wordt vereischt. Tevens is zij van meening zich van het uitspreken van een eigen oordeel omtrent dat stuk te kunnen onthouden.

Vastgesteld 20 Maart 1871.

CREMERS.

FRANSEN VAN DE PUTTE.

DE BRAUW.

LENTING.

VAN SYPESTEYN.

[42. 4.]

MEMORIE VAN BEANTWOORDING op het Eindverslag der Commissie van Rapporteurs voor het ontwerp van wet tot regeling van de bevordering, het ontslag en het op pensioen stellen der militaire officieren bij de zeemagt.

Ofschoon de opmerkingen waartoe het onderzoek in de

afdeelingen van het gewijzigd ontwerp van wet tot regeling van de bevordering, het ontslag en het op pensioen stellen der militaire officieren bij de zeemagt aanleiding heeft gegeven, in een Eindverslag zijn opgenomen, acht de Minister het nogtans gepast om de beantwoording der daarbij behandelde punten aan de openbare beraadslaging te doen voorafgaan.

§ 1. Blijkens de hierbij gevoegde nota's is aan de gegeven wenken tot verbetering van schrijffouten en van redactie gehoor gegeven. Slechts zij herinnerd dat de minder fraaije tusschenzin in art. 3: „dat eene wacht aan boord in zee aan hen ten volle is toevertrouwd”, was overgenomen uit art. 3 der bestaande wet, waarvan de 1ste alinea nagenoeg gelijklopende is met die van art. 3 van het ontwerp.

§ 2. Sedert het jaar 1856 zijn gemiddeld uit het corps gegaan 4 en 5 luitenants ter zee der 2de klasse en adelborsten der 1ste klasse; in de vier laatste jaren bedroeg dit getal achtereenvolgens 6, 5, 5 en 4, waaronder in 1870 3 adelborsten. Uit die statistiek is nog niet de gevolgtrekking af te leiden, dat *zoo vele* der jongere zeeofficieren hun ontslag verzoeken om daarop thans met nadruk te wijzen. Het getal is eerder gering dan groot. Steeds zullen er zeeofficieren zijn, die, hetzij wegens ondervonden teleurstellingen aan den aard hunner betrekking eigen, hetzij ter voldoening aan particuliere belangen, die zoolang zij in dienst blijven niet kunnen bevredigd worden, eene andere loopbaan zullen wenschen in te treden; zelfs is het denkbaar, zoo niet waarschijnlijk, dat sommige jongelingen slechts de zeedienst kiezen om voor weinig kosten eene wetenschappelijke opleiding te genieten met het voornemen om zoodra de gelegenheid zich daartoe aanbiedt in eene andere dienst over te gaan. Onder welke organisatie en met welke vooruitzichten ook, die neiging zal wel immer blijven bestaan. De Minister mag dus niet verwachten, dat zij bij aanneming van dit wets-ontwerp zal verminderen; of zij zal toenemen, men zal het hem niet ten kwade duiden, wanneer hij geloofd die vraag ontkennend te moeten beantwoorden.

§ 3. De Minister kan niet inzien, dat hij, hoewel voorstander van eene bevordering bij keuze, bij behoud van dat beginsel, de uitvoering zoodanig wijzigende dat zij aan de schier algemeen geopperde bedenkingen kan te gemoet komen, in tegenstrijd met dat beginsel zou handelen.

Het is niet te ontkennen dat de gekozen getallen *vijf en twintig* en *twalf* eenigermate willekeurig zijn, maar zij hebben die eigenschap gemeen met nagenoeg al de getallen en verhoudingen die in de wet voorkomen. Daarentegen is het zeer te betwijfelen of het gunstbetoon of misbruik — indien eenige Minister zich daartoe liet verleiden — onder de bestaande wet, welke de bevoegdheid geeft om bijv. $\frac{1}{4}$ der luitenants ter zee der 1ste klasse behoorende onder de 80 oudsten, bij keuze, te bevorderen, niet grooter moet geacht worden dan het gunstbetoon, dat door eene bevordering bij keuze uit de 25 oudsten zou kunnen ontstaan. De meening, dat bijaldien de jongste der 25 oudste luitenants ter zee der 1ste klasse werd bevorderd, de 24 anderen, eenmaal ongeschikt geacht, bij elke promotie zouden moeten worden voorbijgegaan, is niet in het ontwerp te lezen. Dit schrijft bepaaldelijk voor dat de keuze moet plaats hebben onder de 25 oudsten in rang en veroordeelt hen die eenmaal voorbij zijn gegaan volstrekt niet tot ongeschiktheid. Werd de bevordering in den aangeduiden zin opgevat, dan zou in het gestelde geval de wet slechts uitvoerbaar zijn, indien de invallende 25ste luitenant ter zee der 1ste klasse toevallig de geschiktste werd geoordeeld.

De Minister blijft de bezwaren die aan eene bevordering bij keuze verbonden zijn, tegenover het gemakkelijkst mogelijke stelsel van ancienniteit, niet ligt tellen. Maar waarom dan eene bevordering aanbevelen, welke, wat de keuze betreft, die bezwaren doet toenemen? En indien de voorwaarden van geschiktheid der bestaande wet zoo afdoende zijn, van waar dan de klagten van verschillende zijden tegen menige bevordering aangeheven?

§ 4. Niet zonder eenige bevreemding verneemt de Minister den wensch dat aan dit wets-ontwerp eene herzie-

ning van de pensioenwet had behooren vooraf te gaan, hoofdzakelijk met het doel om gepasseerde, doch door gedrag en verdiensten uitmuntende officieren, een hooger pensioen toe te kennen. Eene voordragt dus tot pensioensverhooging, gegrond op een beginsel van bevordering dat in een later voor te stellen wets-ontwerp zou worden nedergelegd en zooveel kans op bestrijding zou ontmoeten. De Minister zou de voorkeur geven aan eene behandeling in omgekeerden zin; en veroorlooft zich alleen de vraag te doen: zou die verhooging ook toekomen aan gepasseerde officieren, die niet door verdiensten hebben uitgemunt? Bovendien zou de verhooging alléén niet baten, want het regt op pensioen wordt eerst verkregen na veertigjarigen diensttijd, op vijftigjarigen ouderdom, en de oudste der luitenants ter zee der 1ste klasse in rang heeft bijv. thans slechts een leeftijd bereikt van ruim 41 jaren, terwijl de diensttijd der 25 oudsten in rang varieert tusschen 31 en 36 jaren; slechts van een hunner bedraagt deze nagenoeg 40 jaren. De Minister kan bezwaarlijk gevolg geven aan den ernstigen aandrang „om eene herziening der pensioenwet, door zijne beide voorgangers ter harte genomen, niet te laten rusten”, aangezien niet een der beide Ministers de verlangde herziening heeft ondernomen. Had de Minister de overtuiging, dat de meerderheid, welke blijkens het Eindverslag die herziening wenscht, was de meerderheid der Kamer, hij zou van de ernstige aanbeveling gaarne gebruik maken om — ook bij verwerping van het voorgestelde bevordering-stelsel — eene poging te doen om het lot van den gepensioneerden zeeofficier te verbeteren.

§ 5. Daargelaten dat de 7de rubriek van art. 22 niet zou kunnen vervallen zonder haar ook te ligten uit de wet van 28 Augustus 1851 (*Staatsblad* n°. 127), is het behoud der bepaling in het belang der officieren zelven wenschelijk.

Art. 5. Geldt ten opzichte van den geopperden twijfel dezelfde opmerking als hierboven in § 5 is gemaakt, en gaat reeds de gestelde vergelijking met burgerlijke ambten niet op, er bestaat niet de geringste aanleiding om de bepalingen van dit artikel uit de wet te nemen.

Art. 15. Indien een officier van het leger, lid der Staten-Generaal, kan opklommen tot den hoogsten rang, behoort dit voorregt ook te blijven toegekend aan den zeeofficier onder gelijke omstandigheden. Geniet een zeeofficier, lid der Staten-Generaal, zulk een buitengewoon vertrouwen der natie dat hij bij elke verkiezing en bevordering lid van een der beide Kamers blijft, dan behoort die officier onbelemmerd in de gelegenheid te blijven aan dat vertrouwen te kunnen beantwoorden.

Art. 18, alin. 3. Tegen de ten opzichte der hierbij voorgestelde uitzonderingen verlangde beperking, blijven bedenkingen bestaan. Zij zou strijdig zijn met de praktijk en slechts aanleiding geven tot ontduiking der wet. Terloops zij medegedeeld, dat de Minister er niet aan denkt om een officier te belasten met het beheer over de pyrotechnie.

Alin. 4. Het voornemen was om dit verlot niet langer dan voor *vier jaren* voor ééns toe te staan; ter verduidelijking is deze tusschenzin in de laatste alinea van art. 3 gelascht.

Art. 20. De termijn van *drie jaren* is overgenomen uit art. 10 der bestaande wet en was gegrond op de meening, dat de Staat het regt bezit, om, alvorens de positie van een officier te verbeteren, diensten van hem te vorderen.

Op de benoeming tot officier van gezondheid der 3de klasse volgde in den regel spoedig eene plaatsing naar de kolonien, zoodat een officier hoogst zelden in de gelegenheid zou kunnen komen om binnen 3 jaren het examen te kunnen afleggen, te minder omdat daartoe het bijwonen, gedurende eenigen tijd, van het onderwijs aan het hospitaal te Willemsoord als voorbereiding onmisbaar is.

De Minister van Marine,

BROCX.